లంపటం

"ఉప్మా – టీ"

ఆర్డర్ పుచ్చుకొని లోపలికి వెళ్ళాడు రామనాథం – ముందు ఒక ప్లేటులోకి 'ఉప్మా' తీసుకున్నాడు – 'టీ' ఇప్పుడే తీసుకెళ్ళడమా, లేదా?" అని ఆలోచించాడు. రెండు వస్తువులూ ఒకేమాటు తీసికెడితే, 'టీ' చల్లారిపోతుంది. ఉప్మా తినేలోపుగా టీ తీసికెళ్ళవచ్చు – ఇప్పుడప్పుడే 'టీ' తీసికెళ్ళడం దేనికని అనుకున్నాడు చివరకి – ఎందుకో ఈ మధ్య కష్టమర్సు అంటే ఒకవిధమైన ఆత్మీయత ఏర్పడుతున్నది రామనాథానికి – లోగడ యిల్లాంటి ఆత్మీయత ఏమాత్రం వుండేదికాదు. ఏ ఆలోచన లేకుండా, మెకానికల్‌గా తన పని తాను చేసుకొని వెళ్ళేవాడు. ఎందుకో ఈ మధ్య ఈ మార్పు తనలో కలుగుతున్నది.

ఉప్మా తీసుకొని హాలులోకి వచ్చాడు రామనాథం– ఆర్డర్ యిచ్చిన వ్యక్తి ముందు, ఉప్మా వుంచాడు.

"నీ పేరు"

"రామనాథం" అని పేరు చెప్పాడు.

"చూడు రామనాథం–నీవు నాకు ఒక చిన్న సహాయం చేసిపెట్టాలి."

"చెప్పండి"

"నాకు ఒక వంటబ్రాహ్మడు కావాలి–ఎవరైనావుంటే నాకు కుదిర్చిపెట్టాలి."

"నెలపేరట మాట్లాడమంటారా? లేక ఏ ఒక్క-రోజుకో కావాలంటారా?"

"ఏ ఒక్క-రోజుకో అయితే నా తంటాలు నేను పడే వాడిని—నీకు శ్రమ యిచ్చేవాడిని కాను."

"వంట ఎంత మందికి చేయాల్సివుంటుంది?"

"మా యింట్లో ఎంతో మంది లేరు. నేనూ నాభార్యా, యిద్దరు పిల్లలు."

"జీతం ఎంత యిస్తారు?"

"మనిషి నెమ్మదైనవాడు అయితే, న్యాయంగా నీవు ఎంత యివ్వమంటే అంత యిస్తాను—కాగా ఉండడానికి, అతనికి మా యింట్లో ఒక గది కూడా యిస్తాను."

"భోజనం పెట్టి యాభై రూపాయలు ఇవ్వగలుగుతారా?"

"నీలాంటి నమ్మకస్థుడైన మనిషి అయితే తప్పకుండా యిస్తాను."

"పోనీ నేనే వస్తే?"

"అంతకన్నా, ఇంక నాకు కావల్సిందేమిటి?"

"అయితే, ఏ సంగతీ రేపు చెబుతాను."

"రేపు సరిగ్గా, ఈ వేళకి హోటల్ కి వస్తాను."

"సరే"

ఇంతలోకే హోటల్ కి మరికొందరు కష్టమర్సువచ్చారు. రామనాథానికి అప్పగింపబడిన టేబుళ్ళదగ్గర వచ్చి కూర్చు న్నారు. ఆ హాలులో సగం టేబుళ్ళు తనవీ, సగం టేబుళ్ళు రఘువీనూ—రఘు అర్భకుడు—ఏ పనీ పట్టుమని పదినిమిషాలు చేయలేడు—ఆ చేసేపనికూడా సవ్యంగావుండదు. దుడుకు పాలు ఎక్కువ — తను అడ్డుపడకపోతే, ఏనాడో అతని ఉద్యోగం

ఆత్మీయులుగా కనపడతారు — అక్కడినించి కదిలి వెళ్ళడం తోనే వాళ్ళు తనకు పరులై పోతారు.

రామనాథం ఎవరికి కావల్సిన వస్తువులు వాళ్ళముందు వుంచాడు. కొత్త టేబుళ్ళవేపు కదిలి వెళ్ళాడు—ఆర్డర్లు పుచ్చు కోవడం, కావల్సిన వస్తువులు తెచ్చిపెట్టడం, బిల్లులు అంది వ్వడం. ఈ వరుసలో పడ్డాడు మరికొన్ని నిమిషాలవరకు.

ఈ వరుస తనని ఇరువై సంవత్సరాల క్రింద పట్టు కుంది. ఇప్పుడు తనకి నలభై సంవత్సరాలు దాటాయి. తన యౌవనపుపొంగు అంతా ఈ వరుసకి ఆహుతి అయింది— హోటళ్ళు మారాయి — కాని క్రమం ఏమాత్రం మారలేదు. ఆర్డర్లు పుచ్చుకోవడం, కావల్సిన వస్తువులు తెచ్చిపెట్టడం, బిల్లులు అందివ్వడం...

పోనీ క్రమం తప్పిస్తే ...? హోటల్‌లో రామనాథం శరీరం తన ధోరణిని తాను పని చేస్తున్నది — మెదడు తన ధోరణిలో తాను ఆలోచిస్తున్నది — దేని అలవాటు దానిది.

సవతితల్లి పోరుపడలేక, తను ఒక పల్లెటూరునుంచి హైదరాబాదుకు పారిపోయి వచ్చాడు. తల్లి ఏనాడో పోయింది. తండ్రి తిరిగి వివాహం చేసుకుని, తనని అలక్ష్యం చేసాడు. సవతితల్లి, తనని దిక్కులేనివాణ్ణిగా చూచి పీడించింది. ఎటూ తోచక తను హైదరాబాదుకి పరుగెత్తుకొచ్చాడు. అప్పటికి తనకి ఏదో కాస్త తెలుగువచ్చు — నగరంలో ఆ విద్య దేనికి పనికిరాలేదు. హోటల్ ఉద్యోగం శరణ్యమైంది. ఆ తరువాత సవతితల్లీ పోయింది — తండ్రీ పోయాడు — తనకి 'నా' అనే వాళ్ళు ఎవరూ లేకుండా అయినారు.

హోటళ్ళు, యజమానులు, కష్టమర్లు...చివరికి యివే తన లోకమైనాయి...యావనపు పొంగులో యజమానులని ఎదిరించాడు – హోటళ్ళు మార్చాడు – దుష్టసావాసంపట్టి అల్లరి చిల్లరగా తిరిగాడు—వళ్ళు గుల్ల చేసుకున్నాడు—మందులు మింగాడు. తనకి ముప్పై అయిదు సంవత్సరాలు వచ్చేసరికీ, వీటన్నిటిమీదా విరక్తి కలిగింది. అల్లరి చిల్లర వేషాలు వదులుకున్నాడు – ఇది తనకు జీవితం నేర్పిన పాఠం—ఇందులో తన ప్రయోజకత్వం గానీ, తెలివి తేటలుగానీ ఏమీలేవు—వళ్ళు దాచుకోకుండా కష్టపడడం. ఇదీ నేటికి తనకు మిగిలింది. దీనివల్ల తనకు హోటల్ యజమానుల దగ్గర, తోడి సర్వర్ల దగ్గర గౌరవం ఏర్పడింది — బ్యాంకులో వెయ్యి రూపాయిలవరకు ధనం కూడింది – కాని ఈ ధనంవల్లగానీ, గౌరవంవల్లగానీ తనకు జీవితంలో ఏమి ఒరుగుతున్నదని?

ఎందుకో ఈ మధ్య ఎన్నడూ లేనిది శరీరం కూడా అలసిపోతున్నది. పని చేస్తుంటే ఎగశ్వాస వస్తున్నది. వీటన్నిటినీ లక్ష్యంచేయకుండా, తను యింకా కష్టపడి పని చేస్తున్నాడు. కాగా రఘు పనికూడా తన నెత్తిమీద వేసుకుంటున్నాడు – అయినా, రఘుతో తనకి ఈ అనుబంధం ఏమిటి? ఏమో? తనకి మల్లే, అతనికీ 'నా' అనేవాళ్ళు ఎవ్వరూ లేరనా? యావనంలో తను చేసిన పొరపాట్లే, యిప్పుడు అతను చేస్తున్నాడనా? చేస్తే చెయ్యనీ—అతన్ని చక్కదిద్దడానికి తనెందుకు పూనుకోవాలి? ఉద్యోగం వూడకుండా అతన్ని తనెందుకు కాపాడాలి? యజమాని దగ్గర అతని విషయంలో తనెందుకు పూచీపడాలి?

ఇంతకీ రఘు ఏడీ? రామనాథం, రఘు కోసం, ముమ్మరంగా పని వున్న సమయంలో, ఫ్యామిలీ రూమ్సు కేసి వెళ్ళి చూచాడు. తను అనుకున్నట్లుగానే, ఫ్యామిలీ రూముల దగ్గర రఘు తారట్లాడుతున్నాడు. ఎందుకో అతన్ని చూసి, రామనాథానికి జాలివేసింది. అతన్ని పిల్చుకొని వస్తామనుకున్నవాడల్లా, పిలవకుండా తిరిగి వచ్చేశాడు ... ఆ సమయంలో యజమాని హోటల్‌లో లేకపోవడం మంచిదైంది — లేకపోతే ఏదైనా ప్రమాదం సంభవించివుండేది — యజమాని ఎప్పుడు వచ్చేదీ ఒకకంట కనిపెట్టుకొని వుండి అతను రావడంతోనే హెచ్చరిక చేయాలి రఘుకి.

ఉప్మా ఆర్డర్ యిచ్చినవ్యక్తి "టీ" తాగి ఎప్పుడో వెళ్ళిపోయాడు—మరికొందరు కస్టమర్సుకూటా వెళ్ళిపోయారు. కొత్తవాళ్ళు వస్తున్నారు హోటల్‌లోకి అడపాదడపా—రామనాథం తిరిగి ఆర్డర్లు పుచ్చుకోవడం, వస్తువులు తెచ్చిపెట్టడంలో నిమగ్నమైనాడు...పోనీ వంటకి తాను కుదిరిపోతే? బాగానే వుంటుంది—ఈ హోటల్ లంపటంలోంచి తాను బయటపడవచ్చు—కాగా శరీరంకూడా అలసిపోతున్నది—తాను హోటల్ పనికి తట్టుకోలేకపోతున్నాడు. ముసలితనం మబ్బులు తనని అప్పుడే కమ్ముకుంటున్నాయి. విధీ విరామంలేకుండా, తను ఎన్ని రోజులు పనిచేయగలడని? మహాచేస్తే ఇంకొక అయిదు సంవత్సరాలు—ఈ అయిదు సంవత్సరాలల్లో తానేమీ బావుకుంటాడని? కొంతడబ్బు బ్యాంకులో కూడుతుంది—కాని వున్న డబ్బే తాను ఖర్చుచేయలేక పోతున్నాడు. ఇంకా ఈఅయిదు సంవత్సరాల్లో వచ్చేడబ్బుకూడా తాను ఏమిచేసుకుంటాడని? తనకు సిగరెట్టు అక్కరలేదు. తాగుడు అంతకన్నా అక్కర

లేదు— ఇవన్నీ ఒక కాలంలో రుచిచూచి వదిలిపెట్టినవే— ఎందుకో యిప్పట్లో తన మనస్సు అటువేపు వెళ్ళడంలేదు. ముందుకూడా వెడుతుందనే నమ్మకంలేదు—ఏమీ తోచనప్పుడు ఎప్పుడైనా తాను ఒక కారాకిల్లీ నములుతాడు. ప్రస్తుతానికి మిగిలిందల్లా ఇదొక్క— దుర్వ్యసనమే— దీనికి కూడా అట్టే డబ్బు వ్యయం కావడంలేదు. నెలపేరిట ఏ ఒకటో రెండో అవుతున్నాయి. అదీ రఘు హోటలులో చేరినప్పటినుంచే— తను కొనుక్కొన్నప్పుడల్లా, అతనికికూడా తప్పకుండా ఒకటి కొని యిస్తున్నాడు— ఆ కారాకిల్లీ కనపడినపుడల్లా, రఘు మొహం, మల్లెపువ్వులా స్వచ్ఛంగా కనిపిస్తుంది. ఆ అమాయకత్వాన్ని చూడడానికే తను రఘుకి ఆ కారాకిల్లీ కొనియివ్వడం జరుగుతున్నది ... ప్రస్తుతం తనకి హోటలులో అన్నంపెట్టి అరవై రూపాయలు నెలకిస్తున్నారు. చాకలీ, మంగలి ఖర్చుకూడా హోటల్ వాళ్ళదే — తక్కిన సర్వర్ల విషయంలో చాకలి మంగలి ఖర్చులు జీతంలో తెగకోసుకుంటున్నారు. తనమీద గౌరవం కొద్దీ తన విషయంలో అల్లా చేయడం లేదు. పైగా యజమాని, తనని, తన యింటివాడిగా చూసుకుంటున్నాడు. దీనివల్ల తనకి, తోడి సర్వర్లలో కూడా గౌరవం హెచ్చింది ... జీవితంలో గౌరవం ఒక్కటే ప్రధానమైన విషయం కాదు. ఆప్యాయతా, విశ్వాసం చాలా ప్రధానమైనవి — ఈ ఆప్యాయతా, విశ్వాసం, తనకి యజమాని నుండి లభిస్తూనే వున్నాయి — కాని ఎందుకో జీవితంలో సంతృప్తి కనపడడం లేదు — మితంగా పనిచేసి ఏదో నీడపట్టున పడి ఉండాలనీ, పిల్లలతో అమాయకంగా కేరింతలు కొడుతూ కాలక్షేపం

చేయాలని మనస్సు కోరుకుంటున్నది. ఉప్మా ఆర్డర్ చేసిన పెద్దమనిషి యింట్లో వంటకి కుదిరిపోతే, హాయిగా, ఆయన పిల్లలతో ఆడుకోవచ్చు – వాళ్ళ గంతులు చూస్తూ సుఖంగా జీవితం గడపవచ్చు – యాభై రూపాయలు యిస్తానన్నాడు ఆ పెద్దమనిషి – జీతం పది రూపాయలు తగ్గిపోతుంది – ఇరవై రూపాయలు తగ్గించినా తనకు ఏ అభ్యంతరం వుండదు– డబ్బు విలువ ఎందుకో తగ్గింది తన దృష్టిలో – ఎందుకో అది అప్రయోజనకారి అయింది తనకి.

హోటల్ ఉద్యోగం చాలించుకొని, వంటకి కుదరడం పైననే మనస్సు మొగ్గింది రామనాథానికి...ఇంతలోకే ఎవరో యిద్దరు పిల్లలు రామనాథం కళ్ళల్లో తిరగటం మొదలుపెట్టారు. వాళ్ళు తనకికొత్తా, తను వాళ్ళకికొత్తా-అక్కా, తమ్ముడునూ పిప్పరమెంట్లకోసం తగాదా పడుతున్నారు–నాకు నాలుగే వచ్చాయని తమ్ముడూ, నాకూ నాలుగేవున్నాయని అక్కా. అక్కతో సమానంగా పిప్పరమెంట్లు పంచుకోవడానికి తమ్ముడికి యిష్టంలేదు-తగాదా పెడుతున్నాడు-అక్కకి విసుగేసింది-తమ్ముడిని ఒక్కటివేసింది–తన నాలుగు పిప్పరమెంట్లూ వాడి మొహాన వేసి కొట్టింది–కొట్టడమేదో కొట్టిందికాని, వాడు ఏడుపు లంకించుకునేసరికి, వాడిని సముదాయించలేక నానా అవస్థలు పడుతున్నది. తమ్ముడి ఏడుపు తల్లి వింటుందేమోనని భయం. ఎంత బతిమిలాడినా, తమ్ముడేమో ఊరుకోవడంలేదు. పెద్ద సందిగ్ధావస్థలో పడింది ఆ అమ్మాయి – అప్పుడు రామనాథం అక్కడికి వెళ్ళాడు – బాబుని సముదాయించాడు – వాడికీ, వాడి అక్కకీ కావాల్సినన్ని పిప్పరమెంట్లు కొని పెట్టాడు–పిప్పరమెంట్లు తింటూ సంతోషంకొద్దీ వాళ్ళు గంతులు

వేస్తున్నారు—ఆ అమాయిక హృదయాల సంతోషంచూచి, రామనాథం హృదయం ఎగిరి గంతువేసింది...

మనోనేత్రంతో ఆ దృశ్యాన్ని చూచి రామనాథం కళ్ళు సంతోషంతో చెమ్మగిల్లాయి — చొక్కాతో కళ్లు తుడ్చుకొన్నాడు రామనాథం—ఆ పిల్లలు ఆ ఉప్మా తెప్పించుకున్న పెద్దమనిషి పిల్లలు కారుగదా? ఏమో—రామనాథం మెకానికల్‌గా హాలులోకి వస్తున్నాడు — లోపలికి వెడుతున్నాడు — ఆర్డర్లు పుచ్చుకుంటున్నాడు—కావల్సిన వస్తువులు తెచ్చి పెడుతున్నాడు—కస్టమర్సుకి బిల్లులు అందిస్తున్నాడు—కాని ఎందుకో మనస్సు మనస్సులో లేదు — అంతమంది మనుషులలో తిరుగుతున్నప్పటికీ, తాను ఒంటరిగా ఉన్నట్లు ఫీలయ్యాడు — ఎల్లాగైనా తాను ఆ ఒంటరితనం పోగొట్టుకోవాలి — మనుషుల్ని వదిలి పిల్లల ప్రపంచంలోకి వెళ్ళిపోవాలి — ఈ మనుషులతో పోటీపడి, ఇంక తాను అదే పనిగా శ్రమపడలేడు — ఇంక ఈ ఏకాకి జీవితాన్ని తాను భరించలేడు. ఎన్ని బాధలకైనా, ఎంత కష్టానికైనా ఓర్చి, తాను ఈ హోటల్ జీవితానికి స్వస్తి చెప్పాలి — అప్పుడు కాని తనకు మనశ్శాంతి లభించదు— ఉప్మా తెప్పించుకున్న పెద్ద మనిషి ఇంట్లో మొదట, వాళ్ళ తత్వం తెలియక కొన్ని ఇబ్బందులు కలగవచ్చు — కాని ఒక మాటు వాళ్ళ తత్వం తెలిసిపోతే ఇంక తన జీవితం సుఖమయమవుతుంది — ఉండే ఇబ్బందల్లా కొద్ది రోజులపాటే — ఆ కొద్ది రోజులు ఓపికపడితే చాలు ... ఆ తర్వాత జీవితం ఛీకూ చింతా లేకుండా హాయిగా గడిచి పోతుంది...

రామనాథం చివరికి హోటల్ ఉద్యోగం ఆ మరుసటి రోజున వదులుకొని, ఉప్మా తెప్పించుకున్న పెద్ద మనిషి ఇంట్లో వంట మనిషిగా కుదరడానికి నిశ్చయించుకున్నాడు.

మొదట హోటల్ యజమాని, తనని వదులుకోవడానికి ఇష్టపడక పోవచ్చు — కాని తను మొండికేస్తే అతను గత్యంతరం లేక, తన రాజీనామాను అంగీకరించక తప్పదు— మహా అయితే, ఆ నెల జీతం కోసుకుంటాడు—పోనీ కోసుకోనీ, తనకు డబ్బంటే లక్ష్యం ఉంటే కదూ తను భయపడడానికి— ఈ రోజు వీలుకలుగ జేసుకొని, అతనితో మాట్లాడి చూడాలి— ఎంతకీ ఒప్పుకోకపోతే, చెప్పకుండా పారిపోవాలి.

మరి రఘు విషయమో? అతని విషయం తనెందుకు ఆలోచించాలి? అతని జీవితానికి తన పూచీ ఏముంది? నలుగురికి మల్లే అతను కష్ట పడలేకపోతే, ఉద్యోగానికి నీళ్ళు వదులుకోవాల్సి వస్తుంది — హైదరాబాదుకి వచ్చిన కొత్తలో తను కష్టపడలేదూ? ధక్కా-ముక్కీలు తినలేదూ? అప్పుడు తనని ఎవ్వరు ఆదుకున్నారని? ఎవరు "అయ్యో పాపం!" అన్నారని? ఎవరి దురుసుతనానికి ఫలితం, వాళ్ళు అనుభవించాల్సిందే—ఎవరికష్టాలు వాళ్ళు పడాల్సిందే—ఈ ఆలోచనలతో రామనాథం మనస్సు కాస్త తేలికపడింది. అయోమయ జీవితానికి, ఏదో అనిర్వచనీయమైన శాంతి లభించింది. స్తిమితంగా, తన పని తాను చకచకా చేసుకోవడం మొదలెట్టాడు.

ఇంతలోకే ఫామిలీ రూమ్ము దగ్గర ఏదో గలభా ప్రారంభమైంది — హోటల్లోని కస్టమర్లూ, సర్వర్లూ అటు పరుగెత్తడం మొదలెట్టారు. ఎవరినో కొడుతున్న చప్పుడు వినపడుతున్నది. వెంటనే రామనాథం చప్పుడు కేసి పరు

గెత్తాడు — హోటల్ యజమాని రఘుని కొడుతున్నాడు — తంతున్నాడు — రఘు నోట్లోంచి రక్తం కారుతున్నది — యజమాని గూబ గుయ్యి మనేటట్లు చెంపదెబ్బ పెట్టాడట— అతను యింకా డొక్కలో తంతున్నాడు — రఘు అర్భకుడు— ఆ తన్నులకి రఘు స్పృహ తప్పి పడిపోయాడు — "వెధవని, హోటల్ లోంచి వెళ్ళగొట్టండి — వాడి సామాను అవతల పారెయ్యండి" అని అరుస్తూ, బయటకి వెళ్ళిపోయాడు. యజమాని — యజమాని, రఘు స్పృహ తప్పిన సంగతి కనిపెట్ట లేదు — "తన్నులకి కింద పడ్డా"డని మాత్రమే అనుకొని, విసురుగా అవతలికి వెళ్ళిపోయాడు.

రామనాథం వెంటనే చన్నీళ్ళు తెచ్చి, రఘు మొహం మీద చల్లాడు. కారుతున్న రక్తాన్ని చేతి రుమాలుతో తుడిచాడు — రఘుకి స్పృహ వచ్చింది — అతనిని నెమ్మదిగా నడిపించుకొని వెళ్ళి, సర్వర్ల గదిలో పడుకో బెట్టాడు — ఏమి జరిగిందని అతను రఘుని అడగలేదు — రఘు చెప్పాలేదు.

యజమాని, రఘుకి స్పృహ తప్పిందని తెలిసి రామనాథం అతన్ని సర్వర్ల గదిలో పడుకోబెట్టాడని విని, అతన్ని వెళ్ళగొట్టమనికాని వుండనివ్వమనిగానీ ఏమీ అనలేదు ఆ తర్వాత.

రఘు ఫ్యామిలీ రూములో సర్వు చేస్తున్న సర్వర్ని తప్పించి వేసి, తను సర్వు చేయడం మొదలెట్టాడనీ, సర్వు చేస్తూ, చేస్తూ, ఎవరో అమ్మాయికి, భర్త చూడకుండా కన్ను గొట్టాడనీ, భర్త ఆ విషయం ఆ అమ్మాయిద్వారా తెలుసుకొని, రఘుని చెంపదెబ్బ కొట్టాడనీ, రఘు అతనితో కలియబడ్డాడనీ, పెద్ద గల్లంతు జరిగేసరికి యజమాని వచ్చి,

రఘుని కుక్కని తన్నినట్టు తన్నాడని, రామనాథానికి ఆ తరువాత తెలిసింది.

యజమాని, రాత్రి తొమ్మిది గంటలకి రామనాథాన్ని పిలిపించాడు. "రఘుని హోటల్‌లో వుంచడం నాకు బొత్తిగా యిష్టంలేదు — నీ ఉద్దేశ మేమిటి?" అని అడిగాడు.

రామనాథం మొదట ఏమీ మాట్లాడ లేకపోయాడు.

"వాడిని వెంటనే హోటల్‌నుంచి పంపించి వేసెయ్యి" అని అతను తన ఉద్దేశాన్ని కెట్టించి చెప్పడంతో, రామనాథం, కొంచెం ధైర్యంచేసి, బయటపడ్డాడు.

"చేసిన నేరానికి వాడికి తగినశాస్తి లభించింది—ఇంకా వాడిని వెళ్ళగొట్టడం దేనికి?" అని వినీ వినపడకుండా అన్నాడు.

"అది నిజమేననుకో — కాని ముందు ముందుమాత్రం వాడు సవ్యంగా ప్రవర్తిస్తాడని ఏమి నమ్మకం?"

"కస్టమర్సుతో వాడికి ఏ విధమైన సంబంధం లేకుండా చేస్తే?" అని సూచించాడు.

"అది ఎల్లా సాధ్య పడుతుంది?"

"కిచన్‌లో వుంచితే, ఏ విధమైన సంబంధం వుండదు."

"వాడిని ఎక్కడ వుంచితే బాగుంటుందో, నీవే ఆలోచించి, నాకు చెప్పు—కాని ముందుమాత్రం యిల్లాంటి గల్లంతు జరగకుండా వుండేటట్లు చూచే పూచీ కేవలం నీపైననే వుంటుంది."

రామనాథం యజమాని దగ్గరినుంచి వచ్చేశాడు — ఆ గండం గడిచిపోయినందుకు, వెలుపలికి వచ్చి మూప్పైమూడుకోట్ల దేవతలకి మొక్కుకున్నాడు.

ఆ రాత్రి ఎందుకో రామనాథానికి అన్నం సహించ లేదు – రఘు మాత్రం చారూ, అన్నంతో భోజనం పూర్తి చేశాడు. ఆరుబయట యిద్దరూ విడివిడిగా పక్క వేసుకుని పడుకున్నారు – రామనాథానికి నిద్ర పట్టలేదు.

వళ్ళంతా నొప్పులుగా వుండడం వల్ల, రఘుకి కూడా నిద్ర పట్టక పక్కలో మూల్గుతూ దొర్లుతున్నాడు.

“వళ్ళంతా చాలా నొప్పులుగా వుందా?” అని అడిగాడు రామనాథం, రఘు ఆయాసం చూచి భరించలేక.

“ఊఁ” అని మాత్రం మూలిగాడు రఘు జవాబుగా.

కొంతకాలం మౌనంగా గడిచింది,

రఘు, రామనాథం కేసి తిరుగుతూ, “డబ్బు ఏమైనా వుందా” అని అడిగాడు అతన్ని.

“ఎందుకు” అన్నాడు రామనాథం.

“ఏమైనా తాగితే వళ్ళు నొప్పులు తగ్గుతుందేమోనని?”

రామనాథం కాదనలేక పోయాడు – ఇద్దరూ బారుకి కలిసి వెళ్ళారు.

“తిరిగి లంపటంలో చిక్కుకున్నానా?” అని అనుకున్నాడు రామనాథం, బారుకు వెడుతూ దారిలో.

మరుసటి రోజున రామనాథం హోటల్ ఉద్యోగం వదులుకోనూ లేదూ, వంటపనికి కుదరనూ లేదూ.

★